

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. DSH/1537/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2017, č. j. 57 A 38/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 12. 11. 2015, č. j. MMP/277668/15, byla žalobci, jako provozovateli vozidla tov. zn. VW Passat, RZ X, uložena pokuta ve výši 2.300,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se opakovaně dopustil správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních

komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve věci bylo vedeno společné řízení o čtyřech správních deliktech; k porušení zákona došlo dne 23. 2. 2015, 1. 4. 2015, 17. 5. 2015 a ve dnech 28. 5. až 29. 5.2015, a to konkrétně vymezeným jednáním řidiče vozidla, které naplnilo skutkovou podstatu přestupků (různých) dle zákona o silničním provozu.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2016, č. j. DSH/1537/16, a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Žalobu, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, včetně rozhodnutí orgánu prvního stupně, Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 4. 2017, č. j. 57 A 38/2016 - 36, zamítl (dále jen „ napadený rozsudek“).

[4] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konkrétně tvrdí, že správní orgány neprokázaly spáchání přestupku za a) ze dne 23. 2. 2015, za b) ze dne 1. 4. 2015, ani za c) ze dne 28. 5. 2015 (resp. ve dnech 28. 5. až 29. 5. 2015) a že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pro jednání ze dne 1. 4. 2015 bylo nadto zahájeno v rozporu s právními předpisy, jak již v žalobě namítal. Krajský soud v tomto rozsahu posoudil důkazní situaci nesprávně, jeho závěr nemá ve správním spisu dostatečnou oporu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v uvedeném dílčím rozsahu, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné pro přehlednost konkrétní důvody kasační stížnosti vypořádat v souvislosti s konkrétní argumentací krajského soudu, kterou stěžovatel napadá.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své předchozí vyjádření k podané žalobě, kde se podrobně vypořádal s obdobnými žalobními námitkami, a ztotožnil se se závěry krajského soudu; navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační důvody stěžovatel nepodřadil pod žádný s důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s., to však nebrání přezkoumání napadeného rozsudku, neboť z obsahu kasační stížnosti lze seznat, že uplatňuje důvody spadající pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud je povinen z moci úřední se nejprve zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V dané věci shledal rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že bylo možné zahájit správní řízení o přestupku ve všech případech s konkrétním řidičem, kterého označil, dále, že skutková zjištění správních orgánů ve vztahu ke všem čtyřem přestupkům nemají dostatečnou důkazní oporu ve správním spisu a že celé správní řízení trpí vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť vydání rozhodnutí prvního stupně nepředcházelo nařízení ústního jednání. V závěru pak rovněž napadl úvahu správního orgánu o výši uložené sankce. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body způsobem, z něhož je srozumitelné, proč námitky stěžovatele nepovažoval za důvodné. Krajský soud vyšel z obsahu správního spisu a předně, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se neztotožnil s námitkou, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla (str. 11 - 14). Následně ze skutkových zjištění ze správního spisu a ve vztahu ke všem dílčím bodům žaloby, uvedl, proč argumentaci žalobce důvodnou neshledal, a to zejména ve vztahu k prokázání, zda došlo ke spáchání toho kterého konkrétního přestupku. Zcela srozumitelně a dostatečně rovněž posoudil důvodnost ostatních námitek (že vydání rozhodnutí prvního stupně nepředcházelo nařízení ústního jednání a nesouhlas žalobce s úvahami o výši pokuty). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát připomněl, že povinností soudů ani není vyvracet jednotlivě vznesené žalobní námitky, či dokonce každé dílčí tvrzení, postačí, je-li jeho rozhodnutí logicky odůvodněno tak, že dostatečně podporuje závěry, k nimž soud dospěl (nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Stěžovatel závěry krajského soudu v dílčím konkrétním rozsahu napadá, nesouhlasí především s hodnocením skutkového stavu věci, sám ani nepřezkoumatelnost napadenému rozsudku nevytýká.

a) Neprokázání přestupku ze dne 23. 2. 2015

[10] Skutkovou podstatu přestupku měl řidič předmětného vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, naplnit tím, že v uvedený den, v době nejméně od 7:50 do 9:05 hodin v Plzni, na pozemní komunikaci Dřevěné ulice, nerespektoval pokyn přenosné dopravní značky B 28 (zákaz zastavení).

[11] V podané žalobě stěžovatel mj. tvrdil (body [11] a [15]), že přenosná dopravní značka byla na dané místo umístěna (s největší pravděpodobností) až poté, co řidič dne 22. 2. 2015 ve večerních hodinách v daném místě zaparkoval, kdy na daném místě žádná značka nebyla. Fotografie jsou ze dne 23. 2. 2015 v čase 7:58 hod., nadto údajný čas pořízení fotografií byl pod ně vložen. Ve spise tak absentuje důkaz, kdy bylo dopravní značení na dané místo umístěno, protiprávní jednání řidiče není prokázáno.

[12] V kasační stížnosti stěžovatel trvá na důvodnosti této námitky. Krajský soud podle jeho názoru pochybil, pakliže s odvoláním na důkazy ve spise (oznámení o přestupku, úřední záznam, fotografie) dovodil, že skutkový stav věci, totiž, že vozidlo bylo zaparkováno uvedeného dne v úseku přenosné dopravní značky zakazující zastavení, byl zjištěn dostatečně, to však nebylo sporné. Argumentaci shora uvedenou nesprávně posoudil jako účelovou. Účelové tvrzení je takové, které je zcela v rozporu s provedenými důkazy a které se jeví jako absurdní, nebo v kontextu s důkazy nemožné či zjevně nepravdivé.

V daném případě však nebyl proveden žádný důkaz, který by shora uvedené tvrzení v žalobě vyvrátil; toto tvrzení není v rozporu s žádným z provedených důkazů, žádný důkaz jej nevyvrací ani nevylučuje, nemůže proto být účelové. Správní orgány ani žádné důkazní řízení k tomu, kdy bylo vozidlo zaparkováno a kdy byla umístěna přenosná dopravní značka, neprováděly. Stěžovatel s odvoláním na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, a ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 - 38, proto namítá, že (byť byl v řízení pasivní), předestřel jinou možnou variantu skutkového děje, jež nebyla vyvrácena.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti evidentně míří na dílčí část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud uvedl: *„Argumentace žalobce vztahující se k přestupku ze dne 23. 2. 2015, že přenosná dopravní značka byla na dané místo umístěna až poté, co řidič na dané místo zaparkoval, není důvodná. Soud má dané přestupkové jednání zcela za prokázané, a to oznámením o přestupku, úředním záznamem. To, že bylo vozidlo v době platnosti dopravní značky B28 zaparkováno na předmětném místě je dostatečně prokázáno především pořízenou fotodokumentací. Tvrzení žalobce o pravděpodobnosti umístění dopravní značky až po zaparkování vozidla žalobce není dle soudu ničím podloženo a jeví se jako účelové.“*

[14] Dílčí závěr krajského soudu však nutno chápat v kontextu s celým odůvodněním. Stěžovatel pomíjí za prvé, že podle tvrzení jeho samotného, se měl přestupku uvedeného dne (nadto i dne 17. 5. a dne 28. 5. 2015) dopustit jím oznámený řidič pan L. Y. V řízení bylo nesporně doloženo, že jde o státního příslušníka Čínské lidové republiky, který měl povolený pobyt do 1. 11. 2005 a kterému bylo uloženo správní vyhoštění s platností do 22. 10. 2014. Od této doby neměl na území ČR povolen žádný pobyt, na výzvu mu zaslanou na adresu udanou stěžovatelem nereagoval (adresát byl neznámý). Současně správní orgány zjistily, že tato osoba je společností FLEET Control s.r.o. (zástupcem stěžovatele) označována jako řidič i v jiných třech případech. K tomu soud poukázal i na to, že jako řidič byla tato osoba označena i *„v totožném přestupku z téhož dne 23. 2. 2015, kdy měla řídit vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X“*, tzn., že měla řídit i vozidlo, které stálo v tutéž dobu za vozidlem stěžovatele dle fotodokumentace založené ve spisu. Za druhé pomíjí rovněž závěr krajského soudu, podle něhož skutečnost, že *„provozovatel vozidla sdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti údajného řidiče, nutně neznamená, že se provozovatel vozidla zprostí odpovědnosti za správní delikt. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla vždy schopen správním orgánům zásadně předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku … a, že takovou verzi stěžovatel nepředestřel.“*

[15] Krajský soud posouzení uvedené námitky uzavřel s tím, že *„V řízení o správním deliktu již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o jeho objektivní odpovědnost, které se může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných výše popsaných liberačních důvodů.“* Tento dílčí závěr (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), proti němuž však stěžovatel výslovně nemíří, je na místě proto doplnit o závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, vyslovené v obdobné věci ve vztahu k námitce stěžovatele, že nemůže být trestán v případě, kdy samotné jednání řidiče vozidla nebylo protiprávní.

[16] V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud sice *„zčásti ztotožnil s kasačním bodem odmítajícím, že by provozovatel vozidla měl možnost odvrátit svou objektivní odpovědnost výlučně jen prokázáním liberačních důvodů vymezených v písm. a) a b) ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a požadujícím, aby i v řízení o správním deliktu bylo bezpochyby prokázáno, že došlo k protiprávnímu jednání řidiče vozidla“*, výslovně však uzavřel, že *„to neplatí pro požadavek stěžovatele, aby byla zjišťována i neexistence podmínek vylučujících odpovědnost.“* V zevrubném zdůvodnění tohoto závěru pak mj. uvedl, že *„Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměrům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění,“... V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, ... Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu ... například u materiální stránky přestupku, věku a příčetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).“*

[17] Stěžovatel v nyní projednávaném případě nejprve na místě spáchání přestupku, dne 23. 2 2015 v 9. 06 hod., kdy požádal o odstranění TPZOV, kterým bylo vozidlo zajištěno, požádal o předání věci do správního řízení. Obdobně jako ve shora označených případech na výzvu ze dne 4. 3. 2015 k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v níž byl současně poučen i o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, až do odložení přestupkové věci (5. 8. 2015) žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo, nesdělil, jím zvolený zástupce (FLEET Control s.r.o.) označil toliko řidiče, a to shora uvedenou osobu. Na výzvu k podání vysvětlení, předcházející odložení přestupkové věci, se nedostavil, neposkytl tak součinnost při zjišťování pachatele přestupku. Následně 17. 8. 2015, již jako obviněný ze správního deliktu odepřel výpověď s tím, že by tím vystavil sebe nebo osobu blízkou nebezpečí stíhání pro spáchání přestupku. Nové tvrzení, že snad jednání řidiče nebylo v rozporu s právem, uplatnil až v podané žalobě ze dne 6. 4. 2016. Krajský soud proto správně uvedl, že řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohla mít stěžovatelova argumentace význam, již bylo ukončeno. Lze dodat, že pravomocným rozhodnutím před správními orgány skončilo i řízení o správním deliktu provozovatele vozidla,

proti němuž stěžovatel žalobou brojil. Tím spíše znovu zahájit přestupkové řízení podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nebylo možné.

[18] I když citovaný rozsudek č. j. 3 As 114/2016 - 46 připouští, že vedle prokázání liberačních důvodů, má stěžovatel možnost odvrátit svou odpovědnost též poukazem na to, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu vymezená v ustanoveních § 125f odst. 1 a 2, ve spojení s (v tomto případě relevantním) § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v daném případě dne 23. 2. 2015, a to ani stěžovatel nepopírá, vozidlo parkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo. Stěžovatel až v podané žalobě toliko nastolil hypotetickou verzi, totiž, že vozidlo mohlo být (navíc řidičem, který to nemohl potvrdit) zaparkováno na daném místě dříve, než zde byla umístěna přenosná dopravní značka zákazu zastavení. Nejvyšší správní soud považuje závěr krajského soudu o účelovosti uvedené žalobní námitky, v kontextu se všemi skutečnostmi zjištěnými správními orgány, za správný. Jestliže stěžovatel dané vozidlo na místě sám nezaparkoval, ale jak tvrdil, propůjčil je, a až po odložení přestupkového řízení, hypoteticky dovozuje, že mohlo být zaparkováno ve večerních hodinách den před zjištěním přestupku, tj. zjištění tohoto vozidla na zákazu zastavení, který zde v té době přikázán nebyl, snaží se tím vyvrátit „zavinění“ neznámého řidiče a prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče přestupkem, a to až v řízení o správním deliktu.

[19] Nejvyšší správní soud proto sdílí závěr krajského soudu, že jde o tvrzení účelové. I pro tento případ je výstižný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35 (body 37-39), že si je jistě nejméně zástupce stěžovatele *„vědom, že v tomto řízení již není možno značeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně stěžovatel snaží využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla.*

Stěžovatelovu procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemíní na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na přiléhané odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.

Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní

delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.

[20] Dovolává-li se stěžovatel rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, a ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 - 38, je především nutné zdůraznit, že v obou případech předmětem přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí byla rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek, a to obviněným z přestupku, kteří následně v žalobě konkrétně zpochybnili zjištěný skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud v těchto případech, kdy krajský soud až v žalobě nově uváděné námitky proti zjištění skutkového stavu odmítl bez dalšího jako účelové, pak odlišil dvě možné situace. Za prvé tu, kdy již v samotném správním řízení je dostatečně prokázáno, že obviněný se přestupku dopustil a jeho námitky následně uváděné nejsou „*natolik zásadní a silné, aby způsobily pochybnost o skutkovém stavu*“, za druhé situaci, kdy správní orgány neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností, a obviněný předestře možnou jinou variantu rozhodného skutkového děje. Nelze však přehlédnout, že právě obviněný z přestupku, který jednal, či měl jednat nedovoleným způsobem, je tím, kdo může vyvracet rozhodný skutkový děj, jak je případně zaznamenán v oznámení o přestupku, je-li toto oznámení jediným podkladem. Na rozdíl od těchto případů v dané věci stěžovatel sám svým postupem zabránil projednání přestupku v přestupkovém řízení, v němž by byl dán prostor pro uplatnění obrany přestupce v naznačeném směru.

b) Neprokázání přestupku ze dne 1. 4. 2015 a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla v rozporu s právními předpisy

[21] Skutkovou podstatu přestupku měl řidič uvedeného vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatel, naplnit tím, že dne 1. 4. 2015 nejméně v době od 9:05 hod. do 13:00hod. v Plzni, Křižíkových sadech, na pozemku parc. č. 5277/21, vedle restaurace U Mansfelda s předmětným vozidlem parkoval na chodníku.

[22] V žalobě stěžovatel namítl, že sdělil totožnost řidiče vozidla, s nímž mělo být vedeno řízení o přestupku, a nebyl dán důvod k zahájení řízení s provozovatelem vozidla. K samotnému skutku namítl, že správní orgán neprokázal, že by řidič parkoval na chodníku, to plyne jen z úředního záznamu, který není důkazním prostředkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 96/2008-115), nelze to dovodit ani z přiložené katastrální mapy a z fotografií je evidentní, že se nejedná o chodník.

[23] V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že z katastrální mapy je zřejmé, kde končí a začíná hranice pozemní komunikace, a kde začíná a končí chodník, a že vozidlo je zaznačeno na chodníku. Toto zjištění nemá podle něj oporu ve spise, samotné zjištění z katastrální mapy je zavádějící, když chodník je součástí pozemní komunikace. Jako „chodník“ může být označeno též místo mimo pozemní komunikaci, provoz pak neupravuje zákon o silničním provozu, nejde pak o přestupek podle tohoto zákona, ale o neoprávněný zábor veřejného prostranství. Úvaha krajského soud, že dle katastrální mapy jde o chodník je spekulativní a neprokázaná. Současně brojí i proti závěru, že správní orgán důvodně zahájil řízení se stěžovatelem; tvrdí, že jestliže správní

orgán disponoval písemným sdělením provozovatele o totožnosti řidiče, a provozovatel tak dostál své povinnosti, postačuje to již k tomu, aby byl správní orgán schopen prokázat subjekt přestupku. Žádný právní předpis neposkytuje přestupkovou imunitu osobám, které jsou nekontaktní.

[24] Krajský soud se ani ve vztahu k tomuto přestupku neztotožnil s námitkou žalobce, že nebyl dán důvod k zahájení řízení o správním deliktu, a to z týchž důvodů, byť v tomto případě byl za řidiče vozidla stěžovatelem označen J. F. (nikoli jako v ostatních třech případech L. Y.). Předně vycházel z výkladu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu zastávaného judikaturou tohoto soudu (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015, body 16 - 18), kterou citoval, a od níž nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byla zaslána výzva k uhrazení určené částky s poučením, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, na níž stěžovatel reagoval taktéž zasláním plné moci zmocnitele FLEET Control s.r.o.; na výzvu k podání vysvětlení reagoval tak, že se omluvil a sdělil, že vozidlo řídil jeho blízký přítel J. F., a dále odepřel výpověď s tím, že jde o osobu blízkou, kterou nechce vystavit riziku stíhání pro spáchání přestupku. Na předvolání k podání vysvětlení se označený řidič nedostavil, dle doručenky na adrese sdělené stěžovatelem, resp. jeho zástupcem je adresát neznámý, nemá schránku, ze stran správního orgánu nebyla zjištěna totožnost řidiče podezřelého ze spáchání přestupku, a proto byla věc odložena. Nelze proto přistoupit na výhradu stěžovatele, jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, že správní orgán neučinil vše ke zjištění totožnosti řidiče a nemohl tak zahájit řízení o správním deliktu. Řízení o přestupku by mohl správní orgán zahájit jen, jestliže by označený řidič podal vysvětlení a bylo by možné, dle jeho sdělení nabýt důvodné podezření, že přestupek spáchal; zahájit přestupkové řízení nelze vůči komukoli, koho provozovatel za řidiče označí.

[25] Krajský soud důvodně nepřisvědčil ani argumentaci, že správní orgán nijak neprokázal, že by neznámý řidič vozidla skutečně zaparkoval dne 1. 4. 2015 na chodníku. Přestupkové jednání měl za prokázané oznámením o přestupku, úředním záznamem, pořízenou fotodokumentací a mapou, která je součástí spisu. Stěžovatel především nesouhlasí s tím, že parkování na chodníku lze mít za prokázané katastrální mapou. Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, neboť místo stání vozidla v ní označené je skutečně mimo vlastní těleso místní komunikace Dřevěná (tj. parc. č. 5277/11); vozidlo žalobce stojí na komunikaci parc. č. 5277/12, typu: chodník-středový, s mozaikovým povrchem, neboť jeho zadní část dle fotodokumentace lícuje cca s nárožím objektu na parc č. 23/1. Jde tak o komunikaci pro pěší. Spolu s vyjádřením k žalobě žalovaný předložil krajskému soudu tuto katastrální mapu v barevném provedení *(nyní již vrácena a součástí správního spisu, pozn. NSS)*, z níž krajský soud vycházel, včetně legendy a uvedené údaje jsou nepochybné. V daném případě tak jde o typ komunikace: „chodník – středový“, a polemika stěžovatele, že chodník je součástí komunikace ztrácí na významu. Na posouzení věci nemá vliv nepřesné užití terminologie krajským soudem, ani to, že ve správním spise je založena kopie této mapy v provedení černobílém a méně výrazném, a správní orgán proto omylem dle ní označil dotčené místo parc. č. 5277/21 (dle katastru vedlejší „jiná plocha“). I v této černobílé kopii katastrální mapy je místo stání vozidla zřejmé, stálo mimo tuto jinou plochu. Přisvědčit tak lze plně krajskému soudu i v tom, že *„Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, na který žalobce v této souvislosti poukazoval, na daný případ nedopadá, neboť je v něm posuzována*

situace, kdy byl proveden důkaz úředním záznamem, který byl zároveň jediným důkazem o přestupkovém chování, a který sepsali zasahující policisté, aniž by tito byli následně při provádění důkazů vyslechnuti. Soud má za to, že skutkový stav v nyní projednávaném případě byl správními orgány zjištěn řádně."

c) Neprokázání přestupku ze dne 28. 5. 2015

[26] K přestupku došlo dne 28. 5. 2015 - 29. 5. 2015 (ve vymezeném čase) na nám. Republiky v Plzni, v úseku označeném dopravní značkou IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou E 13, tím, že vozidlo stěžovatele zde bylo zaparkované bez uhrazeného parkovacího poplatku v době, kdy je parkování zpoplatněno.

[27] Žalobce v žalobě namítal, že přestupek nebyl prokázán, z fotografií ve spise pak není nijak zřejmé, že by za čelním sklem vozidla žalobce skutečně nebyl umístěn parkovací lístek. Fotografie jsou natolik nekvalitní, že na základě žádné z fotografií nelze jednoznačně říci, že ve vozidle není umístěn parkovací lístek. Žalobce tvrdil, že byl k fotografiím dodatečně připojen datum a čas spáchání, není vyloučené, že čas a datum pořízení fotografie nebyl pozměněn, neboť k fotografiím musel být jednoznačně přidán dodatečně. Není ani zřejmé, jakým způsobem byl čas spáchání údajného přestupku zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Žalobce přitom zastával názor, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno až o dva dny později, tj. dne 30. 5. 2015, kdy na daném místě bylo povoleno parkování bez parkovacího lístku.

[28] V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že z pořízených fotografií je jednoznačně patrné, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti uvedené dopravní značky bez uhrazeného poplatku, když se za předním sklem vozidla nenachází platný parkovací lístek, ani platná karta řidiče rezidenta. Vadu řízení spatřuje v absenci řádného zjištění skutkového stavu. Poukazuje na fotografie založené ve spisu, odlesk na předních sklech vozidla zabraňuje zcela tomu vyloučit, že parkovací lístek (či rezidenční karta v levé části), za sklem byly, pravá část není vidět vůbec. Stěžovatel tvrdí, že sám na místě přestupku nebyl, a proto nemůže skutková tvrzení předkládat, může vycházet jen ze spisu. Nesouhlasí proto s krajským soudem, že správní orgán není povinen preventivně prokazovat skutečnosti, které ve správním řízení nenamítl.

[29] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku opřel o oznámení o přestupku, úřední záznam a pořízenou fotodokumentaci, *„z pořízených fotografií dovodil, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP13c (parkoviště s parkovacím automatem) bez uhrazeného parkovacího poplatku, když za předním sklem vozidla se nenachází platný parkovací lístek ani platná karta rezidenta*". Stejně jako v předchozím případě však nevycházel toliko z černobílých fotografií založených ve správním spise, ale i z barevných fotografií, které žalovaný spolu s vyjádřením k žalobě soudu předložil. Je z nich nesporné, že vozidlo stálo na místě vymezeném v rozhodné době jejich pořízení, kdy parkování podléhalo poplatku, o čase a místě spáchání přestupku není pochyb. Byť i dle těchto fotografií z důvodu odlesku na předním skle lze mít pochybnost o tom, že z vnitřní strany vozu za sklem nic není, skutečnost, že parkovací lístek či karta nebyly za sklem, plyne z oznámení o přestupku i z úředního záznamu. Především však není pravdivé tvrzení stěžovatele, že na místě spáchání přestupku nebyl.

Po zjištění zaparkovaného vozu bez úhrady poplatku totiž policie dne 28. 5. 2015 v 14.10 hod. nasadila na levé přední kolo vozidla TPZOV (tzv. „botičku“), jak je zřetelné i z fotografií, a dne 29. 5. 2015 v 11.26 hod. požádal stěžovatel sám o její sejmutí. Přitom se odmítl vyjádřit k věci, s přestupkem nesouhlasil, proto byl přestupek předán do správního řízení. Jako řidiče pak stěžovatel (již zastoupený společností FLEET Control s.r.o.) označil pana L. Y. (tutéž osobu jako v případě prvém shora). Nejvyšší správní soud proto nepřistoupí na opakovanou procesní taktiku zvolenou stěžovatelem i v tomto případě, neboť si nelze rozumně představit důvod, který by mu bránil hned na místě, při odstraňování TPZOV z vozidla a projednávání přestupku, oponovat zjištění přestupku policií tím, že přece na vlastní oči za předním sklem vozidla parkovací lístek (či rezidenční kartu) vidí, že tam je a případně je vyndat a předložit policii a žádat o zadokumentování tohoto zjištění.

III. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu